

Pro Tajemství Bible zpracoval tým překladatelů pod vedením Ladislava Hodače.

Izaiáš 53:4-5 ⁴Jenže to byly naše nemoci [utrpení – B21], které snášel, a naše bolesti, které nesl; a my jsme si o něm mysleli, že je zasažen a ubit Bohem a zkrušen [pokořen za nějakou vlastní vinu]. ⁵Ale on byl proboden [znesvěcen] za naše přestoupení, zdeptán [rozdrčen] za naše provinění, na něho dolehla kázeň [trest] pro náš pokoj a jeho šrámy jsme uzdraveni [nám bylo dáno uzdravení].

Think of Christ's humiliation. He took upon Himself fallen, suffering human nature, degraded and defiled by sin. He took our sorrows, bearing our grief and shame. He endured all the temptations wherewith man is beset. He united humanity with divinity: a divine spirit dwelt in a temple of flesh. He united Himself with the temple. "The Word was made flesh, and dwelt among us," because by so doing He could associate with the sinful, sorrowing sons and daughters of Adam (The Youth's Instructor, December 20, 1900). 4BC 1147.4

4BC – Biblický komentář, 4. svazek 1147.4 Přemýšlejte o Kristově ponížení. Vzal na sebe padlou, strádající lidskou přirozenost, poníženou a poskvřenou hříchem. Vzal na sebe naše bolesti, nesl náš žal a hanbu. Snášel všechna pokušení, kterým je vystaven člověk. Spojil lidství s božstvím: božský duch přebýval v chrámu těla. Spojil se s chrámem. **Jan 1:14** "A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi", protože jen tímto se mohlo spojit s hříšnými, trpícími Adamovými potomky (The Youth's Instructor, 20. prosince 1900).

As one with us, He must bear the burden of our guilt and woe. The Sinless One must feel the shame of sin. The peace lover must dwell with strife, the truth must abide with falsehood, purity with vileness. Every sin, every discord, every defiling lust that transgression had brought, was torture to His spirit. DA 111.4

DA – Touha věků 111.4 Jako jeden z nás bude muset nést tíhu naší viny a bídy. Sám Bezhríšný pocítí hanbu hříchu. Ten, který miluje pokoj, bude žít uprostřed rozbrojů, pravda bude vedle sebe muset snášet lež, čistota nepravost. Každý hřích, každý spor či nesoulad, každá znesvěcující žádostivost, která je důsledkem přestoupení zákona, jeho nitru vždy způsobovaly muka. (srv. TV 65.3)

Alone He must tread the path; alone He must bear the burden. Upon Him who had laid off His glory and accepted the weakness of humanity the redemption of the world must rest. He saw and felt it all, but His purpose remained steadfast. Upon His arm depended the salvation of the fallen race, and He reached out His hand to grasp the hand of Omnipotent Love. DA 111.5

DA – Touha věků 111.5 Sám si bude muset vyšlapat cestu, sám nést břemeno. Spása celého světa závisí na Tom, který se vzdal své slávy a přijal slabost člověka. Kristus si to vše uvědomoval, ale na Jeho pevném odhodlání to nic nezměnilo. Záchrana padlého lidstva závisela na Něm, proto se pevně chopil ruky Všemocné lásky. (srv. TV 65.4)

It was not any part of the mission of Christ to exercise His divine power for His own benefit, to relieve Himself from suffering. This He had volunteered to take upon Himself. He had condescended to take man's nature, and He was to suffer the inconveniences, and ills, and afflictions of the human family. He was not to perform miracles on His own account. He came to save others. The object of His mission

was to bring blessings, and hope, and life, to the afflicted and oppressed. He was to bear the burdens and griefs of suffering humanity. 1SM 276.3

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 276.3 Součástí Kristova poslání nebylo uplatňovat svou božskou moc ve svůj vlastní prospěch, aby sám sobě ulevil od utrpení. To na sebe vzal dobrovolně. Snížil se a přijal lidskou přirozenost, ve které měl snášet nepříjemnosti, nemoci a trápení lidské rodiny. Neměl konat zázraky pro sebe. Přišel zachránit druhé. Jeho poslání bylo přinést požehnání, naději a život trpícím a utlačovaným. Byl tu proto, aby nesl břemena a strasti trpícího lidstva.

What a support Christ would have found in His earthly relatives if they had believed in Him as one from heaven, and had co-operated with Him in doing the work of God! Their unbelief cast a shadow over the earthly life of Jesus. It was a part of the bitterness of that cup of woe which He drained for us. DA 325.3

DA – Touha věků 325.3 Kdyby Kristovi příbuzní uvěřili, že Ho poslalo nebe, a spolupracovali s Ním na Božím díle, mohl v nich mít nesmírnou oporu. Jejich nedůvěra však na Ježíšův pozemský život vrhla stín. Byla to část kalichu hořkosti, který za nás vypil. (srv. TV 206.3)

The enmity kindled in the human heart against the gospel was keenly felt by the Son of God, and it was most painful to Him in His home; for His own heart was full of kindness and love, and He appreciated tender regard in the family relation. His brothers desired that He should concede to their ideas, when such a course would have been utterly out of harmony with His divine mission. They looked upon Him as in need of their counsel. They judged Him from their human point of view, and thought that if He would speak only such things as would be acceptable to the scribes and Pharisees, He would avoid the disagreeable controversy that His words aroused. They thought that He was beside Himself in claiming divine authority, and in placing Himself before the rabbis as a reprover of their sins. They knew that the Pharisees were seeking occasion to accuse Him, and they felt that He had given them sufficient occasion. DA 326.1

DA – Touha věků 326.1 Nepřátelství vůči evangeliu planoucí v lidských srdcích nesl Boží Syn velice těžce a zvláště bolestné pro Něho bylo v Jeho vlastním domově. Jeho srdce bylo plné milosrdenství a lásky a vážil si láskyplných vztahů v rodině. Jeho bratři si přáli, aby se podřídil jejich názorům, i když by to bylo v rozporu s Jeho božským posláním. Mysleli si, že potřebuje jejich radu. Dívali se na Něho ze svého lidského pohledu a domnívali se, že kdyby říkal jen to, s čím by farizeové a zákoníci souhlasili, vyhnul by se nepříjemným sporům, které svými výroky vyvolával. Když si přivlastňoval Boží moc a káral rabíny za jejich hříchy, mysleli si, že se pomátl. Věděli, že farizeové hledají vhodnou příležitost, aby Ho mohli obvinít, a uvědomovali si, že jim ji často poskytuje. (srv. TV 206.4)

With their short measuring line they could not fathom the mission which He came to fulfill, and therefore could not sympathize with Him in His trials. Their coarse, unappreciative words showed that they had no true perception of His character, and did not discern that the divine blended with the human. They often saw Him full of grief; but instead of comforting Him, their spirit and words only wounded His heart. His sensitive nature was tortured, His motives were misunderstood, His work was uncomprehended. DA 326.2

DA – Touha věků 326.2 V zajetí svých omezených názorů nedokázali pochopit Jeho poslání ani s Ním nemohli cítit v Jeho utrpení. Nevybíravými a nechápavými poznámkami dávali najevo, že mají zkreslenou představu o Jeho charakteru a nevidí, jak se v Ném božské spojuje s lidským. Často Ho viděli

zarmouceného, ale místo aby Ho utěšili, ještě více Jej svými slovy a postoji zraňovali. Ježíš trpěl a lidé Jeho pohnutky ani dílo nechápali. (srv. TV 206.5)

His brothers often brought forward the philosophy of the Pharisees, which was threadbare and hoary with age, and presumed to think that they could teach Him who understood all truth, and comprehended all mysteries. They freely condemned that which they could not understand. Their reproaches probed Him to the quick, and His soul was wearied and distressed. They avowed faith in God, and thought they were vindicating God, when God was with them in the flesh, and they knew Him not. DA 326.3

DA – Touha věků 326.3 Ježíšovi bratři se často odvolávali na ubohou a otřepanou filosofii farizejů. Chtěli poučovat Krista, který zná veškerou pravdu i všechna tajemství. To, čemu nerozuměli, klidně zavrhovali. Jejich výtky se Spasitele hluboce dotýkaly, býval vyčerpaný a smutný. Zakládali si na své víře v Boha a mysleli si, že Ho obhajují. On byl přitom v těle mezi nimi, a oni Ho nepoznali. (srv. TV 206.6)

These things made His path a thorny one to travel. So pained was Christ by the misapprehension in His own home that it was a relief to Him to go where it did not exist. There was one home that He loved to visit, —the home of Lazarus, and Mary, and Martha; for in the atmosphere of faith and love His spirit had rest. Yet there were none on earth who could comprehend His divine mission, or know the burden which He bore in behalf of humanity. Often He could find relief only in being alone, and communing with His heavenly Father. DA 326.4

DA – Touha věků 326.4 Díky tomu byl život na zemi pro Ježíše trnitou cestou. Nepochopení ve vlastním domě Jej nesmírně trápilo. Vždy se Mu ulevilo, když odešel někam, kde se s ním nesetkával. Jeden dům navštěvoval obzvláště rád — dům Lazara, Marie a Marty. Panovalo tam ovzduší víry a lásky a Ježíš si tam vždy odpočinul a načerpal síly. Přesto se na zemi nenašel nikdo, kdo by plně chápal Jeho božské poslání a věděl o břemenu, které za celé lidstvo nese. Často nalézal úlevu jen v samotě a v rozhovorech se svým nebeským Otcem. (srv. TV 206.7-207.1)

Those who are called to suffer for Christ's sake, who have to endure misapprehension and distrust, even in their own home, may find comfort in the thought that Jesus has endured the same. He is moved with compassion for them. He bids them find companionship in Him, and relief where He found it, in communion with the Father. DA 327.1

DA – Touha věků 327.1 Lidé, kteří jsou povoláni trpět pro Krista a narážejí na nepochopení a nedůvěru – dokonce i ve vlastní rodině, se mohou utěšovat tím, že Ježíš prožíval stejné těžkosti. On jim rozumí. Vyzývá je, aby přátele hledali v Něm a útěchu tam, kde ji nalézal i On — ve společenství s Otcem. (srv. TV 207.2)

Christ submitted to insult and mockery, contempt and ridicule. He heard His message, which was fraught with love and goodness and mercy, misstated and misapplied. He heard Himself called the prince of demons, because He testified to His divine Sonship. His birth was supernatural, but by His own nation, those who had blinded their eyes to spiritual things, it was regarded as a blot and a stain. There was not a drop of our bitter woe which He did not taste, not a part of our curse which He did not endure, that He might bring many sons and daughters to God. 1SM 253.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 253.2 Kristus snášel urážky a výsměch, pohrdání a zesměšňování. Slyšel, jak lidé Jeho poselství plné lásky, dobroty a milosrdenství špatně vykládají a nesprávně uplatňují. Slyšel, jak Ho nazývají knížetem démonů, protože předkládal svědectví o tom, že je Boží Syn. Jeho vlastní národ, který zavíral oči před duchovními věcmi, Jeho nadpřirozené početí pokládal za hanebné

a poskvrněné. Okusil každou kapku naší hořké bídy, vytrpěl každou část našeho prokletí, aby k Bohu mohl přivést velké množství lidí.

The fact that Jesus was on this earth as a man of sorrows and acquainted with grief, that in order to save fallen man from eternal ruin, He left His heavenly home, should lay in the dust all our pride, put to shame all our vanity, and reveal to us the sin of self-sufficiency. Behold Him making the wants, the trials, the griefs and sufferings of sinful men His own. Can we not take home the lesson that God endured these sufferings and bruises of soul in consequence of sin? 1SM 253.3

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 253.3 Ježíš byl na této zemi mužem bolesti, který ví, co je zármutek. Opustil svůj nebeský domov, aby zachránil padlého člověka před věčnou zkárou. To by mělo pohřbít veškerou naši pýchu, zahanbit naši marnivost a odhalit nám hřích vlastní soběstačnosti. Pohled' na Krista, jak na sebe bere potřeby, zkoušky, zármutek a utrpení hříšných lidí. Bůh snášel tato utrpení a šrámy na nitru v důsledku hříchu. Můžeme si z toho vzít ponaučení?